

ἀρνονψώμι τό, ἀμάρι. ἀρνονψώμι Μακεδ. ἀρνώ-
ψυμα Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνί καὶ ψωμί.

Ψωμί τὸ ὁποῖον οἱ βοσκοὶ φέρουν εἰς τὴν μάνδραν.

ἀρόδο ἐπίρρ. σύνηθ. ἀρόδου Κέρκ. Μεγίστ. Σύμ.
δρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ Βενετ. *rota*.

1) Ὡς ναυτικὸς ὄρ., μακρὰν τῆς παραλίας, ἐπὶ πλοίου
κινηθέντος ἔξωθεν λιμένος ἢ ἀγκυροβολίου πρὸς ἐπικοινων-
αν μετὰ τῆς ξηρᾶς βραχείας διαρκείας σύνηθ.: Ἀράζω
ἐπείκομαι - τραυῶ - φουντάρω ἀρόδο σύνηθ. Τὸ καῖκι ἔκατσε
ἐάνει βόρτες ἀρόδου Κέρκ. β) Μακρὰν πολλαχ.: Κάθομαι
ἀρόδο πολλαχ. || Φρ. Τὸν ἔχουν ἀρόδου (κρατοῦν αὐτὸν εἰς
ἐκστάσειν, δὲν τὸν συναναστρέφονται) Μεγίστ. Πᾶρε ἀρόδο!
(φύγε! Συνών. φρ. πᾶρε πόδι!) Πελοπ. (Καλάβρυτ.)
Συνών. ἀλλάργα 1. γ) Μακρόθεν Κέρκ.: Μοῦ χρωστᾷται
καὶ λεφτὰ καὶ περνᾷ ἀρόδου. 2) Οὐχὶ κατ' εὐθείαν,
ἀλλὰ δι' ἐλιγμῶν πολλαχ.: Ἐρχεται ἀρόδο.

ἀρολιθάκι τό, Κρήτ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρόλιθος.

Μικρὸς φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος ἐπὶ πέτρας εἰς τὸν
ὁποῖον συνάγεται βρόχινον ὕδωρ.: Ἄσμι.

Κ' ἐσὺ τὸ πίνεις τὸ κρασί σὲ φαρφουρί φλιτζάνι
κ' ἐγὼ τὸ πίνω τὸ νερὸ 'ς τῇ γῆς τ' ἀρολιθάκι.

ἀρόλιθος ὁ, Ἀντικύθ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρός καὶ λίθος.

Φυσικὸς ἢ τεχνητὸς λάκκος ἐπὶ πέτρας εἰς τὸν ὁποῖον
συνάγεται ὕδωρ τῆς βροχῆς ἐνθ' ἄν.: Ξάνοιξε νὰ δῆς ἂν
ἔχη ὁ ἀρόλιθος νερὸ νὰ φέρης μὲ ὀλγὰ νὰ τὸ πιῶμε (ὀλγὰ
= γουλγὰ) Κρήτ. Δὲν ἤβρεξε γιὰ νὰ γεμίσουν οἱ -ῖ- ἀρόλιθοι
νερὸ αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κρήτ. Χίος.

ἄρον ἄρον ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄρουν
ἄρουν βόρ. ἰδιώμ. ἄρονάρον Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἄρον-
νάρον Πελοπ. (Βούρβουρ.) ἄρο ἄρ' Σάμ. ἄρ' ἄρ' Σάμ.
ἄρονάρ' Σάμ. ἄρον μᾶρον Θράκ. (Καλλίπ.) ἄρον τοῦ μᾶρον
Θράκ.

Ἡ ἀρχ. προστ. τοῦ ρ. αἶρω εἰσελθοῦσα εἰς τὴν λαλου-
μένην γλῶσσαν ἐκ τοῦ εὐαγγελικοῦ χωρίου τοῦ Ἰωάνν.
19,15 «οἱ δὲ ἐκράυγαζον, ἄρον ἄρον σταύρωσον αὐτόν» καὶ
καταντήσασα εἰς χρῆσιν ἐπιρρηματικὴν. Τὸ ἄρον μᾶρον
ἐκ παρασχετισμοῦ πρὸς τὸ ἄρα μάρα, περὶ οὗ ἰδ. ἄρα (II).

1) Μετὰ τάχους ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸν ἔβγαλαν ἔξω - τὸν πῆ-
ραν - τὸν σήκωσαν ἄρον ἄρον. Ἐκαμε τὴ δουλειά του ἄρον
ἄρον. Ἦρθαν καὶ με πῆραν ἄρον ἄρον κοιν. Ἄρον μᾶρον τὸν
βάλαν 'ς τὴν κάμαρα Καλλίπ. Οὐ γιός - ι - μ' θέλ' ἄρ' ἄρ' νὰ
φύγ' Σάμ. || Παροιμ. φρ. Ἄρον ἄρον σταύρωσον! (ἐπὶ τα-
χείας καὶ ἀδίκου καταδίκης) πολλαχ. 2) Βιαίως, ἀναγκα-
στικῶς ἐνθ' ἄν.: Ἄρον ἄρον τὸν ἔβγαλαν ἔξω κοιν. Ἐποίκανε
με ἄρον ἄρον σταύρωσον ἄτον (μὲ ἤρπασαν βιαίως) Τραπ.
Ἄρουν ἄρουν παίρουν τουν (τὸν παίρνουν) Λυκ. (Λιβύσσ.)

ἀροπέρυσσι ἐπίρρ. ἀμάρι. ἀροπέρυσσι Πόντ. (Σάντ.
Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ συνδ. ἄρα καὶ τοῦ ἐπίρρ. πέρυσσι, παρ' ὃ καὶ
ὁ πέρυσσι.

Πέρυσσι (ἢ χρονικὴ σημ. νοεῖται ἀόριστός πως): Ἀρο-
πέρυσσι ἔχτισ' ἄτο. Συνών. *ἀροπέρυσσι - καὶ ἔσω.

***ἀροπέρυσσι - καὶ ἔσω** ἐπίρρ. ἀροπέρυσσι - κέσ' Πόντ.
(Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἄρ' ὁ πέρυσσι καὶ
ἔσω.

Ἀροπέρυσσι, ὁ ἰδ.

***ἀροπέρυσσι - καὶ κάτω** ἐπίρρ. ἀροπέρυσσι - καὶ καὶ
Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. συνεκφορᾶς ἄρ' ὁ πέρυσσι καὶ
κάτω.

Πέρυσσι (διαφέρει τοῦ ἀροπέρυσσι ὅτι ὀρίζει τὸν χρό-
νον ἐγγύτερον πρὸς τὸ παρόν): Ἀροπέρυσσι - καὶ καὶ ἐπέθανεν.

-αρος κατάλ. παραγωγικὴ κοιν. Θηλ. -άρα κοιν.
καὶ Τσακων.

Ἐκ τῶν εἰς -άρι οὐσ., οἷον γομάρι, δοκάρει, κον-
βάρι, πιθάρει κττ., ἐσχηματίσθησαν διὰ τῶν καταλ. -ος
-α τὰ μετὰ σημ. μεγεθυντικῆς οὐσ. γόμαρος καὶ γομά-
ρα, δόκαρος καὶ δοκάρει, πίθαρος καὶ πιθάρει, ἐκ
τούτων δὲ ἀπεσπασθήσαν ὡς αὐτοτελεῖς παραγωγικαὶ κα-
ταλ. τὸ -αρος -άρα. Πβ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 8.

Δι' αὐτῶν σχηματίζονται 1) Μεγεθυντικὰ οὐσιαστι-
κῶν, οἷον: ἀγελάδα - ἀγελάδα, ἀκρίδα - ἀκρίδαρος καὶ ἀκρι-
δάρα, ἄλλογο - ἄλλογάρα, ἄλυσίδα - ἄλυσίδαρος, ἄναμμα - ἄναμμάρα,
ἄντζα - ἄντζάρα, ἄντρας - ἄντραρος, ἀπίδι - ἀπίδαρος, ἀπλάδνα
- ἀπλάδναρος, ἀρμάθα - ἀρμαθάρα, ἀφτί - ἀφταρος καὶ ἀφτά-
ρα, γυναικα - γυναικάρα, βυζι - βύζαρος καὶ βυζάρα, κλέφτης
- κλέφταρος, κοιλιά - κοιλάρα, κομμάτι - κομματάρα, κορδόνι
- κορδόναρος, μύτι - μύταρος καὶ μυτάρα, παιδί - παίδαρος,
σπίτι - σπιτάρος καὶ σπιτάρα, σῦκο - σύκαρος, τρόμος - τρομάρα,
φωνή - φωνάρα κττ., ἔτι δὲ καὶ ὀνόματα κύρια καὶ ἐπώνυμα
καὶ ἐθνικά, οἷον: Ἀράρης - Ἀράραρος, Ἀρβανίτης - Ἀρβανί-
ταρος, Βασίλειος - Βασίλαρος, Βενιζέλος - Βενιζέλαρος, Γιάννης
- Γιάνναρος, Δημήτριος - Δημήτραρος, Μερκούρης - Μερκούρα-
ρος καὶ Κατερίνη - Κατερινάρα, Λενιώ - Λενάρα, Μαριγώ - Μα-
ριγάρα κττ. β) Τὸ -αρος ὑποκαθίσταται ἐνίοτε εἰς τὴν
κατάλ. -άρις ἢ -ίρις, οἷον: ἀναμαλλίρις - ἀναμάλμαρος.

2) Διὰ τοῦ θηλ. -άρα ἀμαυρωθείσης τῆς μεγεθυντικῆς
σημ. σχηματίζονται οὐσιαστικὰ ἐξ οὐσιαστικῶν α) Δη-
λοῦντα ὅτι καὶ τὸ πρωτότυπον, οἷον: ἀγρίμα - ἀγριεμάρα,
ἀνακάτωμα - ἀνακατωμάρα, ἀντέρωμα - ἀντερωμάρα, ἀξίωμα
- ἀξιωμαρά, ἀποκάμωμα - ἀποκαμωμάρα, ἀπομωραμός - ἀπο-
μωραμάρα, ἀπόσταμα ἢ ἀποσταμός - ἀποσταμάρα, παλάβωμα
ἢ παλαβωμός - παλαβωμάρα, στράβωμα ἢ στραβωμός - στρα-
βωμάρα κττ. β) Δηλοῦντα τὸν ἔχοντα τὸ ὑπὸ τοῦ πρω-
τοτύπου δηλούμενον, οἷον: ἀρμεχτό - ἀρμεχτάρα κττ.

ἄρος τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀρὺς (δι' ὃ ἰδ. ἀραιός) καθὼς καὶ
πλατὺς - πλάτος, φαρδὺς - φάρδος κττ.

Τὸ μεταξὺ πραγμάτων κενὸν διάστημα, ἀραίωμα.

ἄρος ὁ, Πελοπ. (Λακων. Μάν.) Χίος κ.ά. — Λεξ. Βλαστ.
481 ἄρος Σκυρ. ἄρε Τσακων. ναρός Πελοπ. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄρος. Ἡσυχ. «ἄρος... κοιλίας, ἐν αἷς
ὑδωρ ἀθροίζεται ὁμβριον». Πβ. MDeffner ἐν Bezzenb.
Beitr. 5, 238 κέξ. ΓΧατζιδ. ἐν Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου
(1909) 23 καὶ Κ' Αμαντ. ἐν Ἀθηνῶν 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ.
23. Ὁ τύπ. ναρός ἐκ τῆς αἰτιατ. τὸν ἄρον καθὼς καὶ
νοῦρά, νῶμος κττ.

1) Λάκκος φυσικὸς ἢ τεχνητὸς εἰς πέτραν εἰς τὸν
ὁποῖον συνάγεται ὕδωρ βρόχινον ἢ θαλάσσιον Πελοπ.
(Λακων. Μάν.) Σκυρ. Τσακων. Χίος κ.ά.: Πᾶμε 'ς τὸν ἄρό
νὰ πιῶμε νερὸ Λακων. Ἄρος τρυπητὸς (ὁ ἔχων ὀπήν διὰ
τῆς ὁποίας διαρρέει τὸ ὕδωρ) αὐτόθ. Εὔρα 'ς ἕνα ἄρε νερὸ
τοαὶ ξεδίπασα Σκυρ. Ἐμε θὰ ἐρέσωμε δύο τῶετ' ἄροι με ὕω
ψυχρὸ (θὰ εὐρωμεν δύο τρεῖς ἄρους με ὕδωρ ψυχρόν)
Τσακων. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. Πελοπ. (Λακων.) Χίος.

2) Τὸ ἐντὸς ἀροῦ συναγόμενον ὕδωρ τῆς βροχῆς ἢ τῆς

θαλάσσης Σκύρ. Χίος. 3) Τὸ ἐντὸς ἀροῦ δι' ἐξαμίσεως θαλασσίου ὕδατος ἀπομένον ἄλας Χίος.

ἀρόσκοινο τό, Σῦρ.

Ἐκ τῶν οὖσ. ἄρα (I) καὶ σκοινί.

Τὸ σχοινίον τῆς ἄρας (I), δ ἰδ.

ἀροῦ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρύω. Ἰδ. Μδέφνερ Λεξ. 50.

Ἀμέλγω: Ἀγύτζει μοναχά σι τὰν προβατῖνα (ἄρμεξε μονάχη τῆς τὴν προβατῖνα). Συνών. ἀρμέγω 1.

ἀρούβαλος ἐπίθ. Κρήτ. χαρδούβαλος Ἀθῆν. Κρήτ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀπρόσεκτος, ἀκατάστατος: Ἀρούβαλο εἶναι τὸ παιδί σου Κρήτ. Ὁ γιός της εἶναι ἕνας χαρδούβαλος Ἀθῆν. Τὸ σπῖτι μου ἀπ' αὐτὸν τὸ χαρδούβαλο δὲ μένει ποτὲ καθαρό.

ἀρουραῖος ὁ, λόγ. σύνηθ. ἀραραῖος Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀρουραῖος.

Ὁ ἀρουραῖος μῦς ἐνθ' ἄν.: Καταστρέφατε οἱ ἀρουραῖοι τὰ σπαρτὰ σύνηθ. Ξεκληρίστησε ὁ τόπος ἀπὸ τοὺς ἀραραῖους Σῦρ.

ἀροχτεκαῖκὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροχτέ, δι' ὃ ἰδ. ἀροχτές, καὶ τοῦ ἐπιρρηματ. προσσχηματισμοῦ καικά. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 126, 127 καὶ 129.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροχτέος κατὰ τοῦτο ὅτι ὀρίζει τὸν χρόνον ἐγγύτερον πρὸς τὸ παρὸν καὶ μᾶλλον συγκεκριμένον): Ἀροχτεκαῖκὰ εἶπαμε ντὸ θὰ ἔλεγαμε (πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἶπομεν ὅπερ ἐπρόκειτο νὰ εἴπωμεν).

ἀροχτεκέσ' ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀροφτεκέσ' Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροχτέ, δι' ὃ ἰδ. ἀροχτές, καὶ τοῦ ἐπιρρηματ. προσσχηματισμοῦ κέσ'. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 129.

Πρὸ τινων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροχτέος ὅτι ὀρίζει τὸν χρόνον ἐγγύτερον πρὸς τὸ παρὸν καὶ τοῦ ἀροχτεκαικὰ ὅτι ὀρίζει αὐτὸν ἀπώτερον): Ἀροχτεκέσ' εἶδα τὸν κύρι σ' ἐπέγ'νε' σὴν κάμασιν (πρὸ τινων ἡμερῶν εἶδα τὸν πατέρα σου ὅτι ἐπήγαινε εἰς τὴν ἐργασίαν).

ἀροχτέος ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.) ἀροχτέ Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ συνδ. ἄρα καὶ τοῦ ἐπιρρ. ὀχτέος, παρ' ὃ καὶ ὀχτέ, περὶ οὗ ἰδ. χτέος. Πβ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 127.

Πρὸ τινων ἡμερῶν: Ἀροχτέος ἔρθεν εὗρε με 'ς σ' ὀσπίτ' (πρὸ τινων ἡμερῶν ἦλθε καὶ με εὗρε κατ' οἶκον). Συνών. ἀροψέ.

ἀροψέ ἐπίρρ. Πόντ. (Κρώμν. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ συνδ. ἄρα καὶ τοῦ ἐπιρρ. ὀψέ, δι' ὃ ἰδ. ψέος.

Ἀροχτέος, ὃ ἰδ.: Ἀροψέ ντὸ εἶπα σε μ' ἀνασπάλτις (μὴ λησμονήσης ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σοὺ εἶπα πρὸ τινων ἡμερῶν). Ἀροψέ ἀδὰ ἔτον.

ἀροψεκαῖκὰ ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροψέ καὶ τοῦ ἐπιρρηματ. προσσχηματισμοῦ καικά. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶν 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 127.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροψέ κατὰ τοῦτο ὅτι παριστᾷ τὸν χρόνον ἐγγύτερον πρὸς τὸ παρὸν): Ἀροψεκαῖκὰ ἔρθα ἀσ' σὸ χωρίον (ἦλθον ἀπὸ τὸ χωρίον).

ἀροψεκέσ' ἐπίρρ. Πόντ. (Κρώμν. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀροψέ καὶ τοῦ προσσχηματισμοῦ κέσ'.

Πρὸ τινων ἡμερῶν (διαφέρει τοῦ ἀροψεκαικὰ κατὰ τοῦτο ὅτι δηλοῖ χρόνον ἀόριστόν πως καὶ ἀπώτερον τοῦ παρόντος): Ἀροψεκέσ' εἶδ' ἄτον (τὸν εἶδα). Ὁ δεῖνα ἀροψεκέσ' ἐπαλάφρεσέ με παράδας.

ἄρπα ἡ, Κῶς

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὖσ. ἄρπη = εἶδος δρεπάνου μετὰ μακροῦ στείλεου.

Ἀγκιστρον πρὸς ἀνέλκυσιν κάδων ἐκ τῶν φρεάτων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπάγη 1.

ἄρπα ἡ, σύνηθ. χάρπα Θράκ. (Αἰν.) κ.ά. ἄρπα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ Ἰταλ. αρρα. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐγχορδον μουσικὸν ὄργανον τριγωνικοῦ σχήματος παιζόμενον διὰ τῶν δακτύλων ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐνθ' ἄν.: Φρ. Παίξει τὴν ἄρπα (ἐπὶ χωλοῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἀσμ.

Κεῖ δὲ σ' ἀρέσ' ἡ κλίνη μου, πάμε 'ς τὴ γάμαρῃ μου,

ὁπῶχω ἄρπα κι ὄργανο καὶ παίζει τὸ πονλλί μου

Ἀπύρανθ. 2) Μετων. χωλὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀρπαγανιάρης ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀρπαγάρης Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρπαγᾶνος καὶ τῆς καταλ. -ιάρης. Τὸ ἀρπαγανιάρης ἐκ τοῦ ἀμαρτ. μεταβατικοῦ τύπ. ἀρπαυ-νιάρης.

Ἀρπαγᾶνος, ὃ ἰδ.

ἀρπαγᾶνος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἀρπαᾶνος Σύμ. κ.ά. ἀρ-πᾶνος Χίος κ.ά. ἀρπαγᾶνης Καπ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀρπαγῇ καὶ τῆς καταλ. -ᾶνος.

Ὁ τὰ ξένα σφετεριζόμενος. ἄρπαξ ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀδικὸς κι ἀρπαγᾶνης Σινασσ. || Ἀσμ.

Καράβι φεύγει ἀφ' τὴν Σιό, | κουμπάρος ἀφ' τὸν γάμο, γιὰτὶ ἔγινεν ἀρπαᾶνος

(Σιό = Χίος) Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρπαγας 1.

ἄρπαγας ἐπίθ. Ἡπ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπ. (Κορινθ. Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. ἀρπαγᾶς Λεξ. Γαζ. (λ. ἄρπαξ) Λάουνδ. ἀρπαᾶς Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρπαᾶς Ἡπ. ἀρπαγος Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Κεφαλλ. Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. — Λεξ. Λάουνδ. Περίδ. Βυζ. ἀρπαγους Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) κ.ά. ἀρπαος Σκύρ. ἀρπαους Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἄρπαξ. Τὸ ἀρπαγος καὶ μεταγν. Πβ. Σχολ. Ἀριστοφ. Πλοῦτ. 800 «διαβάλλει τοῦτον ὡς ἄρπαγον».

1) Ὁ τὰ ξένα σφετεριζόμενος, πλεονέκτης, κλέπτης Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Κεφαλλ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. Σκύρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) κ.ά. — Λεξ. Γαζ. Λάουνδ. Περίδ. Βυζ.: Ἀρπαγους ἀνθρουπους Αἰτωλ. Κάθ' προκουπή ἕνας ἀρπαγους! αὐτόθ. Πολιὸ ἀρπαος ἔσαι, δὲ θὰ σοῦ βγῇ σὲ καλὸ Σκύρ. Ἀρπαγας ἀνθρωπος ἐν' καὶ κάμμιαν' κι χορτάζει (ποτὲ δὲν χορταίνει) Κερασ. Ντό ἀρπαγον παιδὶν ἐν'! (τί κλεπτίστατον παιδίον εἶναι!) αὐτόθ. Συνών. ἀδραχτᾶς (I), ἀδράχτης (II), ἀνάρπαστος 2, ἀνεμογδάρτης 2, ἀπλοχερέας, ἀπλοχέρης 2, ἀρπαγανιάρης, ἀρπαγᾶνος, ἀρπαγούνης, ἀρπαγουνιάρης, ἀρπαγῶνας 1, ἀρπαδῶρος, ἀρπαχτέας, ἀρπαχτής Β 1, ἀρπαχτουλλᾶς 1, ἀρπαχτοχέρης. 2) Οὖσ., ἀγκιστρον δι' οὗ ἐξάγουν τὸ εἰς φρέαρ ἐμπύπτον ἀντλήμα Μακεδ. (Θεσσαλον.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρπάγη 1.

